

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6SŽ/4/2011
Identifikačné číslo spisu:	9011010023
Dátum vydania rozhodnutia:	29.02.2012
Meno a priezvisko:	JUDr. Jozef Hargaš
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2012:9011010023.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Hargaša a členiek senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a JUDr. Aleny Adamcovej, v právnej veci navrhovateľky: MAC TV, s.r.o. so sídlom Brečtanová 1, Bratislava, zastúpenej Mgr. Petrom Ďurčekom, advokátom Advokátskej kancelárie Bugala - Ďurček, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Drotárska cesta 102, proti odporkyni: Rada pre vysielanie a retransmisii, so sídlom Dobrovičova 8, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporkyne č. RP/58/2010 z 21. decembra 2010, jednohlasne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporkyne č. RP/58/2010 zo dňa 21. decembra 2010 z r u š u j e a vec jej vracia na ďalšie konanie.

Odporkyňa j e p o v i n n á zaplatiť navrhovateľke trovy konania v sume 475,93 € na účet jej právneho zástupcu do 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Odôvodnenie

Napadnutým rozhodnutím č. RP/58/2010 zo dňa 21.12.2010 odporkyňa (ďalej aj „Rada“) ako orgán príslušný podľa § 4 ods. 1 až 3 a § 5 ods. 1 písm. g) a h) zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách v znení účinnom do 14.12.2009 (ďalej len „zákon č. 308/2000 Z. z.“) rozhodla, že navrhovateľka ako účastníčka správneho konania č. 252-PgO/O-4985/2008 porušila povinnosť ustanovenú v § 32 ods. 12 zákona č. 308/2000 Z. z. tým, že dňa 21.9.2008 o cca 12:20 hod. odvysielala v programe Autosalón informácie týkajúce sa činnosti poskytovateľa služieb, spoločnosti Leasing Slovenskej sporiteľne, a.s., ktoré citovala, ktoré naplnili definíciu skrytej reklamy podľa § 32 ods. 13 zákona č. 308/2000 Z. z., za čo jej uložila v súlade s ustanovením § 64 ods. 1 písm. d) zákona č. 308/2000 Z. z. sankciu - pokutu, určenú podľa § 67 ods. 5 písm. a) zákona č. 308/2000 Z. z. vo výške 3.350 €.

Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že odporkyňa po tom, ako bolo jej predchádzajúce rozhodnutie č. RP/13/2010 z 23.2.2010, rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2SŽ/10/2010 z 20.10.2010 zrušené a vec jej bola vrátená na ďalšie konanie, vychádzajúc z právneho názoru súdu (§ 250r O.s.p.), v predmetnej veci postupovala podľa zákona č. 308/2000 Z. z. účinného do 14.12.2009.

Odporkyňa mala teda posúdiť, či došlo k porušeniu § 32 ods. 12 zák. č. 308/2000 Z. z. v znení účinnom do 14.12.2009. Zdôraznila, že v záujme ochrany práv, chránených záujmov a ochrany právnej istoty účastníka konania, porušenie uvedenej povinnosti je možné konštatovať iba v prípade, ak informácie odvysielané v predmetnom programe naplnili tak definíciu skrytej reklamy v zmysle § 32 ods. 12 zákona č. 308/2000 Z. z. (znenia účinného do 14.12.2009) ako aj definíciu skrytej mediálnej komerčnej komunikácie v zmysle § 31a ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z..

V odôvodnení rozhodnutia odporkyňa uviedla, že v predmetnej veci bol naplnený skutkový stav vysielania skrytej reklamy, nakoľko došlo ku kumulácii všetkých kritérií vyplývajúcich z definície skrytej reklamy obsiahnutej v ustanovení § 32 ods. 13 zák. č. 308/2000 Z. z. (v znení účinnom do 14.12.2009), pričom zároveň skúmala aj naplnenie kritérií definície skrytej mediálnej komerčnej komunikácie podľa § 31a ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. účinného od 15.12.2009, a to:

1. slovná alebo obrazová informácia o tovare, službe, obchodnom mene, ochrannej známke, prípadne o činnostiach výrobcu tovarov alebo poskytovateľa služieb (zvuková, obrazová alebo zvukovo-obrazová informácia, ktorá priamo alebo nepriamo propaguje tovar, služby, ochrannú známku, obchodné meno alebo aktivity fyzickej osoby alebo právnickej osoby vykonávajúcej hospodársku činnosť),
2. odvysielaná v rámci programu (ak vysielateľ alebo poskytovateľ audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie túto informáciu v rámci programu),
3. plniaca reklamný účel (ktorá priamo alebo nepriamo propaguje, využíva na propagačné účely),
4. zámerne využitie tejto informácie na reklamný účel (zámerne využíva),
5. čím môže byť verejnosť uvedená do omylu o podstate tejto informácie (mohla by vzhľadom na svoju povahu uviesť verejnosť do omylu o podstate tejto informácie).

Ohľadne jednotlivých kritérií odporkyňa uviedla, že:

1.) V predmetnom príspevku boli odvysielané informácie o činnosti - finančný leasing automobilu poskytovateľa služieb spoločnosti Leasing Slovenskej sporiteľne, a.s., ktorá je dcérskou spoločnosťou spoločnosti Slovenská sporiteľňa, a.s..

2.) Predmetné informácie boli odvysielané v programe Autosalón dňa 21.9.2008 o cca 12.20 hod..

3.) Účastník konania v posudzovanej časti programu odvysielal rozhovor s predstaviteľmi spoločnosti Leasing Slovenskej sporiteľne, a.s. o aktuálnej situácii na trhu s motorovými vozidlami z pohľadu spoločnosti poskytujúcej leasing, pričom tieto vyjadrenia smerovali k osloveniu potencionálnych záujemcov o finančný leasing automobilu, keďže vyzdvihovali aktivity spoločnosti na prilákanie nových zákazníkov a tiež pozitívne hodnotili činnosti spoločnosti smerom k zákazníkom. Informácie teda plnili reklamný účel.

4.) Kritérium zámernosti využitia informácie na reklamný účel bolo taktiež naplnené, nakoľko prezentované informácie mali reklamný charakter a ich zaradenie do vysielania bolo pripravené redakčne dopredu. Z tohto dôvodu považovala odporkyňa za preukázateľné, že dané informácie boli využívané na reklamný účel zámerne. Poukázala tiež na rozhodnutie NS SR sp. zn. 3SŽ/112/2007 zo 17.1.2008 v obdobnej veci. Uviedla, že v prípade, ak je program redakčne zostavený vopred a v programe sú odvysielané informácie reklamného charakteru, nemožno hovoriť o mimovoľnom výskyte propagačných prvkov, naopak nemožno pochybovať o ich zámernom zaradení do programu a zámernom použití na reklamné účely. Účastník konania mal totiž čas a priestor uvedené reklamné prvky eliminovať tak, aby nevznikli odôvodnené pochybnosti o ich skutočnom charaktere.

5.) Pri skrytej reklame je možnosť uvedenia diváka do omylu obsiahnutá v samotnej podstate informácie využívané na reklamný účel. Je to dané tým, že táto informácia sa vyskytne v rámci programu, o ktorom divák nemôže odôvodnene predpokladať, že sa v ňom takéto informácie budú nachádzať, t.j. divák síce očakáva informácie určitého druhu, neočakáva však, že v programe sa vyskytnú aj informácie zamerané výlučne na propagáciu, odvysielaním informácií so zjavným propagačným účelom,

tak verejnosť môže byť uvedená do omylu o ich podstate. Odporkyňa uviedla, že hoci divák v programe venovanom problematike motorizmu, resp. automobilovému priemyslu môže odôvodnene očakávať všeobecné informácie o možnostiach financovania motorových vozidiel, tieto informácie si súčasne musia zachovať určitú kvalitu a kvantitu na to, aby nemohlo dôjsť k uvedeniu do omylu o skutočnej podstate týchto informácií. V prípade, ak odvysielané informácie prestávajú mať rýdzo informačný charakter a nadobúdajú charakter propagácie, recipient môže byť uvedený do omylu, nakoľko neočakáva, že v programe venovanom automobilovému priemyslu budú odvysielané informácie propagačného charakteru. V predmetnom programe došlo k odvysielaniu propagačných prvkov a prevládal reklamný charakter predmetnej časti programu a teda verejnosť mohla byť uvedená do omylu o skutočnej podstate týchto informácií.

Na základe uvedených skutočností odporkyňa konštatovala, že odvysielaním informácií v hore uvedenom príspevku sú naplnené všetky kritériá pre posudzovanie skrytej reklamy, čím došlo k porušeniu ustanovenia § 32 ods. 12 zák. č. 308/2000 Z. z.. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia tiež vyplýva, že odporkyňa v rámci neho odôvodnila výšku uložennej sankcie, pri určovaní výšky ktorej vzala do úvahy skutočnosť, že zo strany navrhovateľky išlo o opakované porušenie povinnosti ustanovenej v § 31a ods. 4 zák. č. 308/2000 Z. z.. Zdôraznila, že z § 64 ods. 2 cit. zákona vyplýva, že Rada pri opakovanom porušení povinnosti ustanovenej v § 31a ods. 4 cit. zákona (predtým § 32 ods. 12 zák. č. 308/2000 Z. z.) uloží pokutu - ide teda o kogentné ustanovenie zákona nepripúšťajúce voľnosť uváženia pri rozhodovaní o druhu sankcie za porušenie tejto povinnosti. Z dôvodu, že navrhovateľka bola za porušenie ustanovenia § 32 ods. 12 zák. č. 308/2000 Z. z. sankcionovaná (rozhodnutím Rady č. RP/26/2008 z 3.6.2008 jej bola uložená sankcia - pokuta vo výške 500.000,--Sk za to, že v dňoch 7.1., 8.1., 9.1., 10.1. a 11.1.2008 odvysielala v programe Várí vám to informácie o hoteli Grand v Starom Smokovci, ktoré naplnili definíciu skrytej reklamy podľa § 32 ods. 13 zák. č. 308/2000 Z. z..

II.

Proti uvedenému rozhodnutiu odporkyne podala včas odvolanie - opravný prostriedok navrhovateľka, uvádzajúc, že konanie správneho orgánu predchádzajúce rozhodnutiu, trpí takými vadami, ktoré mali vplyv na zákonnosť rozhodnutia, napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a zároveň je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a pre nedostatok dôvodov.

Uviedla, že napadnuté rozhodnutie bolo vydané po uplynutí prekluzívnej jednoročnej lehoty na vydanie rozhodnutia, pričom poukázala na závery Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej v texte len „NS SR“ alebo „najvyšší súd“) v rovnakej veci vedenej pod č. 2Sž/10/2010, v zmysle ktorého od začiatku správneho konania jednoročná prekluzívna lehota pre rozhodnutie správneho orgánu plynula nasledovne: „K tvrdenému porušeniu povinnosti došlo dňa 21.9.2008, k prerušeniu plynutia jednoročnej prekluzívnej lehoty došlo v čase konania o opravnom prostriedku navrhovateľky proti rozhodnutiu odporkyne č. RP/14/2009 z 21.4.2009, vedenom na NS SR pod sp. zn. 3Sž 39/2009 v čase od doručenia opravného prostriedku najvyššiemu súdu dňa 15.6.2009 do nadobudnutia právoplatnosti rozsudku NS SR sp. zn. 3Sž 39/2009 zo dňa 5.11.2009, t.j. dňa 11.12.2009, ktorým najvyšší súd rozhodnutie odporkyne z 21.4.2009 zrušil a vec jej vrátil na ďalšie konanie. Napadnuté rozhodnutie odporkyňa vydala dňa 23.2.2010. Prekluzívna jednoročná lehota teda plynula v období od 22.9.2008 do 15.6.2009 (t.j. odo dňa nasledujúceho po dni, keď došlo k porušeniu zákona do dňa predchádzajúceho dňa odvolacieho konania proti rozhodnutiu odporkyne č. RP/14/2009) a v období od 12.12.2009 do 23.2.2010 (t.j. v čase odo dňa konania proti rozhodnutiu odporkyne č. RP/14/2009) a v období od 12.12.2009 do 23.2.2010 (t.j. v čase odo dňa nasledujúceho po dni nadobudnutia právoplatnosti rozsudku NS SR č. k. 3Sž 39/2009-33 z 5.11.2009 do rozhodnutia o uložení sankcie)“.

Navrhovateľka s poukazom na vyššie uvedené uviedla, že v čase doručovania rozsudku NS SR č. k. 2Sž 10/2010-34, dňa 8.11.2010, uplynulo z prekluzívnej jednoročnej lehoty 11 mesiacov a 5 dní. Ku dňu posledného rozhodnutia v konaní 252-PgO/O-4985/2008, vydaného Radou pod č. RP/58/2010, zo dňa 21.12.2010, doručeného navrhovateľke dňa 21.1.2011, prekluzívna jednoročná lehota v zmysle vyššie uvedeného výkladu ustanovenia § 64 ods. 4 zákona uplynula. Sankcia v konaní preto bola uložená v rozpore so zákonom, nakoľko pri zániku práva je povinnosťou správneho orgánu na túto okolnosť

prihliadať.

Rada je ako správny orgán povinná postupovať v konaní výhradne spôsobom upraveným právnymi predpismi. Tento príkaz je primárne upravený v článku 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava SR“) a ďalej aj v ustanovení § 3 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“). Správne orgány sú oprávnené a povinné postupovať pri výkone svojej právomoci výlučne v rámci hraníc stanovených právnou úpravou.

Navrhovateľka namietala, že nedostatkom trpí tiež výrok rozhodnutia v časti o udelení sankcie, pričom vo veci udelenia sankcie Rada nedodržala ani zákonný predpoklad pre odôvodnenie určenia výšky sankcie podľa ustanovení zákona č. 308/2000 Z. z.. Rada uviedla ako kritériá závažnosť správneho deliktu, mieru zavinenia, rozsah a dosah vysielania a následky porušenia povinnosti. Správny orgán pri určení výšky sankcie posudzuje (§ 64 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z.) závažnosť veci, spôsob, trvanie a následky porušenia povinnosti, mieru zavinenia a s prihliadnutím na rozsah a dosah vysielania, získané bezdôvodné obohatenie a sankciu, ktorú už prípadne uložil samoregulačný orgán pre oblasť upravenú zákonom č. 308/2000 Z. z. v rámci vlastného samoregulačného systému. Správny orgán nedostatočne vyhodnotil skutkové okolnosti pre posúdenie určenia výšky sankcie. Neúplnosť odôvodnenia výroku rozhodnutia považuje navrhovateľka za nezákonnú, čo spôsobuje nezákonnosť celého rozhodnutia. Správna úvaha, ktorou sa správny orgán riadi pri určovaní výšky pokuty, nemôže byť svojvoľou a vždy musí byť ohraničená literou zákona a je potrebné sa pri aplikácii právnej úpravy vysporiadať so s uplatnením zákona na konkrétnu skutkovú situáciu.

Navrhovateľka záverom namietala, že odporkyňa napriek deklarovanému postupu podľa pôvodnej právnej úpravy platnej a účinnej do 14.12.2009 (odvolávajúc sa na rozhodnutie NS SR sp. zn. 2SŽ 10/2010) sa v odôvodnení svojho rozhodnutia opakovane odvoláva na novú právnu úpravu, s odkazom na ktorú odôvodnila tiež uloženie sankcie. Zdôraznila, že znenie zákona citované na strane 14 in fine a na strane 15 je citáciou právnej úpravy (§ 64 ods. 2 a ods. 3) platnej a účinnej od 15.12.2009. Takýto postup považovala za zmätočný a spôsobujúci nezrozumiteľnosť a tým aj nepreskúmateľnosť rozhodnutia.

Vady konania správneho orgánu predchádzajúceho rozhodnutiu správneho orgánu a vady rozhodnutia správneho orgánu považuje navrhovateľka za natoľko závažné, že je potrebné, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté rozhodnutie odporkyne č. RP/58/2010 zo dňa 21.12.2010 zrušil a vec jej vrátil na ďalšie konanie. Zároveň žiadala priznať náhradu trov odvolacieho konania, ktoré v rámci odvolania nevyčísli, pričom jej právny zástupca na pojednávaní uviedol, že v prípade úspechu výšku trov konania vyčísli v lehote 3 dní.

III.

K podanému opravnému prostriedku sa písomne vyjadrila odporkyňa, ktorá k jednotlivým dôvodom odvolania uviedla nasledovné:

1. uplynutie ročnej objektívnej lehoty

Odporkyňa sa nestotožnila s právnym názorom navrhovateľky z dôvodu, že je už prekonaný novším rozsudkom NS SR sp. zn. 3SŽ 18/2010 zo dňa 9.11.2010, v ktorom sa v súvislosti s plynutím predmetnej lehoty uvádza nasledovné, cit.:

„K prvej námietke navrhovateľky, týkajúcej sa nedodržania zákonom stanovenej lehoty na rozhodnutie je potrebné uviesť, že prvé rozhodnutie č. RP/35/2009, ktoré odporkyňa vydala 25.8.2009 bolo vydané v subjektívnej 6-mesačnej lehote, ako aj v ročnej objektívnej lehote. Subjektívna lehota začala plynúť podľa § 64 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. v znení účinnom do 14.12.2009 dňa 24.3.2009, kedy bola odporkyni doručená sťažnosť fyzickej osoby smerujúca voči programu Dnes. Odsek 7 § 64 zákona č. 308/2000 Z. z. (§ 64 ods. 6 zákona č. 308/2000 Z. z. do 14.12.2009) je v pomere špeciality k odseku 4 § 64 uvedeného zákona (§ 64 ods. 3 zák. č. 308/2000 Z. z. v znení účinnom do 14.12.2009). Lehoty uvedené v odseku 4 ustanovenia § 64 zákona č. 308/2000 Z. z. boli podstatné pre prvé rozhodnutie odporkyne. V prípade zrušenia rozhodnutia odporkyne a vrátenia na ďalšie konanie Najvyšším súdom

SR je na rozhodnutie stanovená v § 64 ods. 7 uvedeného zákona nová osobitná 3-mesačná lehota od doručenia rozhodnutia Najvyššieho súdu SR. Tým je odsek 7 lex specialis voči odseku 4 uvedeného ustanovenia, ak by zákonodarcu mienil inak, bolo by napr. uvedené, že plynutie lehôt podľa odseku 4 ustanovením odseku 7 nie je dotknuté.“

Z dôvodu, že rozsudok NS SR č. k. 2Sž 10/2010-34 bol odporkyni doručený dňa 8.11.2010, rozhodnutie vydané dňa 21.12.2010, bolo vydané v rámci 3 mesačnej lehoty, ktorú stanovuje § 64 ods. 7 (lex specialis) zákona č. 308/2000 Z. z., odporkyňa považovala uvedenú námietku navrhovateľky za nedôvodnú.

2. nedostatočné odôvodnenie výšky sankcie

K otázke výšky uloženej pokuty odporkyňa v prvom rade konštatovala, že za predmetný správny delikt, teda za porušenie § 32 ods. 12 zákona č. 308/2000 Z. z. v znení účinnom do 14.12.2009 je možné uložiť pokutu v rozmedzí od 3.319 € do 165.969 €, pričom navrhovateľke bola uložená sankcia vo výške 3.350 €, teda takmer na dolnej hranici zákonom stanoveného rozpätia. Vzhľadom na skutočnosť, že navrhovateľka bola za porušenie ustanovenia § 32 ods. 12 zákona č. 308/2000 Z. z. už v minulosti právoplatne sankcionovaná, tak právnym následkom za spáchanie predmetného správneho deliktu je obligatórne sankcia vo forme pokuty. Z odôvodnenia rozhodnutia ako celku (nielen zo strany 15) vyplýva, že odporkyňa celkovú závažnosť predmetného správneho deliktu vyhodnotila ako nízku, a to s prihliadnutím na všetky pre tento prípad relevantné kritériá, a preto aj uložila adekvátne nízku pokutu. Odporkyňa v odôvodnení neuviedla iba tie kritériá, ktoré na výšku pokuty nemali v danom prípade vplyv, pričom mala za to, že napadnuté rozhodnutie neukladá neodôvodnene vysokú pokutu a ani nemožno konštatovať, že by dôvody jej výšky boli nepreskúmateľné či arbitrárne. Preto považovala výšku pokuty za riadne odôvodnenú a v súlade so zákonom.

3. použitie nesprávneho znenia zákona v závere odôvodnenia rozhodnutia

Odporkyňa ohľadne tohto odvolacieho dôvodu uviedla, že právny názor NS SR vyslovený v rozsudku sp. zn. 2Sž 10/2010, ktorý ju zaväzoval k použitiu „staršieho“ znenia zákona účinného do 14.12.2009 sa týkal len výroku rozhodnutia, t.j. určoval, že má rozhodnúť podľa § 32 ods. 12 zák. č. 308/2000 Z. z. zákona č. 308/2000 Z. z. účinného do 14.12.2009 (skrytá reklama) a nie podľa „novšieho“ § 31a ods. 4, ktorý po novele upravuje skrytú komerčnú komunikáciu. Zdôraznila, že navrhovateľkou namietané nesprávne použitie zákona sa týka procesných ustanovení, pre ktoré platia odlišné pravidlá ako pre hmotnoprávne normy (skutkové podstaty deliktov), pričom poukázala na názory z odbornej literatúry, cit.:

„Ako postupovať keď v priebehu správneho konania dôjde k zmene právnej úpravy? Ak nový zákon v prechodnom ustanovení výslovne zakotví, že sa správne konanie, ktoré nebolo dokončené do dňa účinnosti nového zákona, dokončí podľa doterajšieho právneho predpisu, správne konanie sa dokončí podľa zrušeného právneho predpisu, inak sa správne konanie dokončí vždy podľa novej právnej úpravy (Košíčiarová, S.: Správny poriadok - komentár,Heuréka 2004, strana 189)“ Uvedené samozrejme platí pri rešpektovaní zásady zákazu priamej retroaktivity v neprospech subjektu. Čo sa týka procesného postupu odporkyne, uviedol tiež ďalší názor z odbornej literatúry: „Retroaktivita v procesnom práve dotknutých odvetví verejného práva, v ďalších odvetviach verejného práva a v súkromnom práve je predmetom menej intenzívnej ochrany priznanej prostredníctvom ochrany pred nepriamou retroaktivitou (Drgonec, J.: Ústava Slovenskej republiky - Komentár 2. vydanie, Heuréka 2007, strana 78)“.

Odporkyňa podľa jej názoru použitím uvedených procesných ustanovení neporušila žiadne práva navrhovateľky a postupovala v súlade so zákonom. Z uvedených dôvodov odporkyňa navrhla, aby najvyšší súd napadnuté rozhodnutie č. RP/58/2010 zo dňa 21.12.2010 potvrdil.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd vecne príslušný na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporkyne na základe podaného opravného prostriedku, preskúmal napadnuté rozhodnutie postupom podľa § 246 ods. 2 písm. a) v spojení s § 250l ods. 1 O.s.p. a § 64 ods. 6 zákona č. 308/2000 Z. z. a na pojednávaní súdu dňa 29.2.2012 po preskúmaní dôvodov uvedených v opravnom prostriedku a po ústnom vyjadrení zástupcov účastníkov, ako aj po oboznámení sa s obsahom pripojeného

administratívneho spisu č. 252-PgO/O-4985/2008, obrazovo-zvukovým záznamom a dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie je potrebné zrušiť a vec vrátiť odporkyni na ďalšie konanie.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 O.s.p.).

V prípadoch, v ktorých zákon zveruje súdom rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov, postupuje súd podľa tretej hlavy piatej časti O.s.p. (§ 250l ods. 1 O.s.p.).

Podľa § 250q ods. 2 O.s.p. o opravnom prostriedku rozhodne súd rozsudkom, ktorým preskúmané rozhodnutie buď potvrdí, alebo ho zruší a vráti na ďalšie konanie. Ustanovenie § 250j ods. 5 platí obdobne.

Podľa § 250l ods. 2 O.s.p., pokiaľ v tejto hlave nie je ustanovené inak, použije sa primerane ustanovenie z druhej hlavy s výnimkou § 250a.

Podľa § 246d O.s.p. ak osobitný zákon upravujúci priestupky, kárne, disciplinárne a iné správne delikty určuje lehoty pre zánik zodpovednosti, prípadne pre výkon rozhodnutia, tieto lehoty počas konania podľa tejto časti neplynú. Obdobne to platí o lehotách pre zánik práva vo veciach daní, poplatkov a odvodov, ktoré sú príjmami štátneho rozpočtu, verejných fondov, rozpočtov obcí, miest a vyšších územných celkov.

Podľa čl. 1 ods. 1 Ústavy SR Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát. Neviaže sa na nijakú ideológiu ani náboženstvo.

Podľa čl. 1 ods. 2 Ústavy SR Slovenská republika uznáva a dodržiava všeobecné pravidlá medzinárodného práva, medzinárodné zmluvy, ktorými je viazaná, a svoje ďalšie medzinárodné záväzky.

Podľa čl. 154c ods. 1 Ústavy SR medzinárodné zmluvy o ľudských právach a základných slobodách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom pred nadobudnutím účinnosti tohto ústavného zákona (pred 1.7.2001), sú súčasťou jej právneho poriadku a majú prednosť pred zákonom, ak zabezpečujú väčší rozsah ústavných práv a slobôd.

Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (publikovaný pod č. 209/1992 Zb., ďalej v texte rozhodnutia len „Dohovor“), každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Základom interpretácie a aplikácie čl. 1 ods. 1 Ústavy SR je zabezpečenie materiálneho a nie formálneho právneho štátu. Ústavný súd SR princíp materiálneho právneho štátu prezentoval v právnom názore: „V právnom štáte, v ktorom sú ako neoddeliteľné súčasti okrem iných stelesnené princípy, ako sú právna istota a spravodlivosť (princíp materiálneho právneho štátu), čo možno spoľahlivo vyvodiť z čl. 1 ústavy, sa osobitný dôkaz kladie na ochranu tých práv, ktoré sú predmetom jej úpravy. Povinnosťou všetkých štátnych orgánov je zabezpečiť reálnu možnosť ich uplatnenia tými subjektmi, ktorým boli priznané.“ (I. ÚS 17/1999, nález z 22. septembra 1999, Zbierka nálezov a uznesení Ústavného súdu SR 1999, s. 365; zhodne I. ÚS 44/1999, nález z 13.10.1999, Zbierka nálezov a uznesení Ústavného súdu SR 1999, s. 382).

Základnou podmienkou materiálneho právneho štátu je všeobecná záväznosť práva pre všetkých. To znamená, že orgány štátnej správy, orgány samosprávy, ako aj každý jednotlivec musí konať tak, ako určuje právny poriadok.

Pokiaľ ide o pojem „trestného obvinenia“ v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru je potrebné pri posudzovaní, či

delikt má byť kvalifikovaný ako trestný zistiť, či text definujúci tento delikt patrí v právnom poriadku štátu do trestného práva, povahu deliktu a taktiež povahu a stupeň prísnosti sankcie, ktorej uloženie hrozí, pritom je nutné vziať do úvahy predmet a účel čl. 6 Dohovoru, všeobecný význam pojmov tohto článku a zákony zmluvných štátov (rozsudky Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Garyfallou AEBE v. Grécko zo dňa 24.9.1997, § 32, rozsudok vo veci Kadubec v. Slovensko zo dňa 2.9.1998, § 50, obdobne rozsudok vo veci Lauko zo dňa 2.9.1998). Význam prístupu, ktorý k deliktu zaujíma vnútroštátne právo je len relatívny, dôležitejšími faktormi sú povaha deliktu, povaha a stupeň prísnosti sankcie (rozsudok vo veci Öztürk v. Nemecko zo dňa 21.2.1984, séria A-73, s.19, § 52), ktoré sú alternatívne, t. j. pre aplikáciu čl. 6 Dohovoru dôvodiac, že ide o vec „trestného obvinenia“ je postačujúce, aby sa naplnilo len jedno z uvedených kritérií, teda postačí, že delikt je svojou povahou (nature of the offence) trestný z hľadiska Dohovoru alebo tento delikt vystavuje osobu hrozbe sankcií, ktoré svojou povahou a stupňom prísnosti všeobecne patria do kriminálnej sféry (inter alia rozsudok vo veci Lutz v. Nemecko zo dňa 25.8.1987, séria A-123, s. 23, § 55, cit. rozsudok Kadubec v. Slovensko, § 51). Pre relatívny nedostatok závažnosti sankcií ukladaných za delikt (the relative lack of seriousness of the penalty), nemožno pri delikte popierať jeho vnútorné kriminálny charakter (cit. rozsudok vo veci Öztürk, § 54).

Z rozhodovacej činnosti Najvyššieho súdu SR možno vyvodíť, že pokiaľ ide o trestné obvinenie v zmysle Dohovoru možno sem subsumovať veci správneho trestania, t.j. priestupky, správne delikty právnických osôb a správne delikty fyzických osôb - podnikateľov (o.i. pozri rozsudky vo veciach sp. zn. 8Sžo/28/2007, 3Sžo/79/2010, 8Sžo/147/2008).

V predmetnej veci odporkyňa uložila navrhovateľke pokutu vo výške 3.350 € podľa § 64 ods. 1 písm. d) zák. č. 308/2000 Z. z..

Podľa § 64 ods. 3 zák. č. 308/2000 Z. z. v znení účinnom v čase spáchania deliktu, rada o uložení sankcie rozhodne do šiestich mesiacov odo dňa, keď sa o porušení povinnosti podľa odseku 1 dozvedela, najneskôr však do jedného roka odo dňa, keď bola povinnosť porušená.

Podľa § 64 ods. 4 zák. č. 308/2000 Z. z. v znení účinnom po 15.12.2009, rada o uložení sankcie rozhodne do šiestich mesiacov odo dňa, keď sa o porušení povinnosti podľa odseku 1 dozvedela, najneskôr však do jedného roka odo dňa, keď bola povinnosť porušená. Za deň, keď sa rada dozvedela o porušení povinnosti podľa odseku 1, sa považuje deň prerokovania správy o kontrole dodržiavania povinností podľa tohto zákona na zasadnutí rady.

Časové limitovanie právneho postihu za správny delikt má dôvody materiálne (účel sankcie možno dosiahnuť len jej včasným uložením, sankcia uložená po uplynutí dlhej doby od protiprávneho konania stráca funkciu individuálnej ako aj generálnej prevencie) a dôvody procesné (uplynutím dlhšej doby od spáchania protiprávneho konania sa oslabuje sila dôkazných prostriedkov).

Navrhovateľka mala porušiť povinnosť dňa 21.9.2008; odporkyni v tomto prípade začala plynúť ročná prekluzívna lehota pre vydanie rozhodnutie o uložení sankcie dňa 22.9.2008.

Rozhodnutie č. RP/58/2010 bolo vydané dňa 21.12.2010, čiže uplynulo 26 mesiacov a 30 dní od tvrdeného porušenia povinnosti do vydania rozhodnutia o uložení sankcie.

V tejto lehote však sú zahrnuté aj časové úseky, kedy podľa § 246d O.s.p. lehota pre zánik zodpovednosti neplynula, keďže v preskúmvanej veci odporkyňa rozhodla po tretíkrát, po predchádzajúcom opakovanom zrušení rozhodnutí odporkyne tunajším súdom, pričom za deň kedy lehota začne spočívať sa považuje deň, kedy začalo súdne konanie /doručením návrhu, resp. opravného prostriedku/ a posledným dňom spočívania lehoty je deň právoplatnosti súdneho rozhodnutia.

Prvé rozhodnutie č. RP/14/2009 zo dňa 21.4.2009 bolo napadnuté opravným prostriedkom doručeným Najvyššiemu súdu SR dňa 15.6.2009, ktorý o podanom opravnom prostriedku rozhodol rozsudkom sp.

zn. 3SŽ/39/2009 zo dňa 5.11.2010, právoplatným dňa 11.12.2009, teda lehota neplynula 5 mesiacov a 26 dní.

Druhé rozhodnutie č. RP/13/2010 zo dňa 23.2.2010 bolo napadnuté opravným prostriedkom doručeným Najvyššiemu súdu SR dňa 9.4.2010, ktorý o opravnom prostriedku rozhodol rozsudkom sp. zn. 2SŽ/10/2010 zo dňa 20.10.2010, právoplatným dňa 8.11.2010, lehota teda neplynula 6 mesiacov a 29 dní.

Spolu lehota neplynula 11 mesiacov a 55 dní.

Z uvedeného vyplýva, že ak odporkyňa vydala napadnuté rozhodnutie po 26 mesiacoch a 30 dňoch, pričom počas 11 mesiacov a 55 dní lehota neplynula z dôvodu prebiehajúcich súdnych konaní, potom odporkyňa vydala rozhodnutie po uplynutí ročnej prekluzívnej lehoty.

Trestné obvinenie v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru zahŕňa obvinenie z trestného činu a konanie o ňom.

Zák. č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov, v § 84 až § 93 upravuje inštitúty, ktoré vymedzujú zánik trestnosti a trestu, pričom jedným z dôvodov zániku trestnosti činu je premlčanie trestného stíhania a trestnosť činu zaniká uplynutím tam stanovenej premlčacej doby.

S právnou úpravou hmotného práva korešponduje právna úprava trestného práva procesného.

Podľa § 9 ods. 1 písm. a) zák. č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej v texte rozhodnutia len „TP“), trestné stíhanie nemožno začať, a ak už bolo začaté, nemožno v ňom pokračovať a musí byť zastavené, ak je trestné stíhanie premlčané.

Podľa § 215 ods. 1 písm. d) TP, prokurátor zastaví trestné stíhanie, ak je trestné stíhanie neprípustné podľa § 9 TP, t.j. okrem iných dôvodov aj z dôvodu premlčania trestného stíhania.

Podľa § 281 ods. 1 TP, súd zastaví trestné stíhanie, ak na hlavnom pojednávaní zistí, že je tu niektorá z okolností uvedených v § 9 ods. 1 TP. V citovanom ustanovení je zakotvené premlčanie trestného stíhania ako prípad zániku trestnosti.

Podľa § 320 ods. 1 písm. c) TP, odvolací súd napadnutý rozsudok zruší a trestné stíhanie zastaví, ak zistí, že je tu niektorá z okolností, ktoré by odôvodňovali zastavenie trestného stíhania súdom prvého stupňa podľa § 281 ods. 1 alebo 2.

Vo všetkých citovaných prípadoch týkajúcich sa zastavenia trestného stíhania z dôvodu jeho premlčania majú ustanovenia trestných kódexov kogentný charakter. Ak TP zakotvuje povinnosť zastaviť trestné stíhanie (prokurátor, súd na hlavnom pojednávaní, odvolací súd na neverejnom zasadnutí), urobí tak bez návrhu, z úradnej povinnosti.

Najvyšší súd SR preto dospel k záveru, že nakoľko správne delikty patria do kategórie trestných obvinení v zmysle čl. 6 ods. 1 prvá veta Dohovoru, je potrebné, aby aj správny súd prihliadal k zániku zodpovednosti za správny delikt z úradnej povinnosti (ex offio), t.j. aj v prípade, keby táto skutočnosť v podanom opravnom prostriedku nebola navrhovateľkou namietaná. Takéto posudzovanie vecí je nevyhnutné z hľadiska zabezpečenia zachovania jednotných právnych záruk a jednotného postupu všetkých kategórií trestných obvinení v súlade s čl. 6 ods. 1 prvá veta Dohovoru. Ohľadne námietok odporkyne týkajúcich sa plynutia lehôt na vydanie rozhodnutia, NS SR uvádza, že pri posudzovaní otázky premlčania v predmetnej veci senát NS SR vychádzal v plnom rozsahu z argumentácie uvedenej v rozsudku NS SR sp. zn. 8SŽ/19/2011 z 8.12.2011.

Vzhľadom na uvedené bolo potrebné rozhodnutie odporkyne zrušiť podľa § 250j ods. 2 písm. a) O.s.p. v spojení s § 250l ods. 2 a vec jej vrátiť na ďalšie konanie, pričom v zmysle § 250r O.s.p. v ďalšom

konaní je odporkyňa viazaná názorom súdu.

O trovách konania rozhodol súd podľa § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 250l ods. 2 O.s.p. tak, že úspešnej navrhovateľke priznal ich náhradu v uplatnenej výške 475,93 €.

Trovy konania pozostávajú z trov právneho zastúpenia: odmena za 3 úkony právnej služby - prevzatie a príprava zastúpenia, písomné podanie na súd vo veci samej - opravný prostriedok zo dňa 1.8.2011 (2x 123,50 €), účasť na pojednávaní zo dňa 29.2.2012 (127,16 €) podľa § 11 ods. 4 v spojení s § 14 ods. 1 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej v texte rozsudku len „Vyhláška“), režijný paušál k trom úkonom právnej služby podľa § 16 ods. 3 Vyhlášky, (2x 7,21 €, 1x 7,63 €) a DPH vo výške 20% (79,32 €).

Povinnosť platiť súdny poplatok za podaný opravný prostriedok navrhovateľke nevznikla, keďže v konaní bola úspešná (§ 2 ods. 4 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v znení neskorších predpisov), a preto jej súd požadovanú náhradu trov konania v tejto časti nepriznal.

Odporkyňa je povinná náhradu trov konania podľa § 149 ods. 1 O.s.p. v spojení s 250l ods. 2, § 246c ods. 1 O.s.p. uhradiť na účet právneho zástupcu navrhovateľky, č. ú. XXXXXXXXXXXX/XXXX vedený v Q., a.s., v lehote uvedenej vo výroku tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.